

PAP JÓZSEF KÉT VERSE

KÉT UJJAM KÖZT

ni a kaszálófű a géorrh
már elsirattam s el is feledtem
és most mit látok túlélte (túlélte ő is)
porcfű pitypang papsajt közt
megbújva az árok fenekén
a zord idők rohamait
nem pusztította ki a kemikáliák
a kipufogógázok ólomtöltete
túlélte a garázdaságot
s épp itt talállok rá régi házunk előtt
ó te pirinyó bűvészmutatványos
várj hogy is volt csak
hogyan is csináltuk nyállal ugye
nyálammal most megint megnedvesítem
kis aszott gubancod rugós szerkezeted
akkor majd megéledsz két ujjam közt
s csavarodol kaszálsz kis óramutató
visszafelé hajtod az időt nekem
s már tibivel lajcsival bámulunk
ahogy rugaszkodol forogsz
megállíthatatlan
a nyálunk üzemeltet
s tekeredsz forogsz kaszálsz

a nagyút mentén végenincs mezőkön
 túl a gyepeken már
 a kék űrbe perdülsz
 forgatva magaddal szemgolyóinkat
 aztán kifulladsz hangtalan kis motor
 kifulladsz és megállsz csőrré merevedve
 úgy állod rád meredő szembogarunkat

KÖZBÜL

helyzetem mondhatni kissé sem sablonos
 nevetni- vagy siratnivaló s akkor most
 sírjak-e vagy nevessek

ha itt vagyok – ott vagyok
 ha ott vagyok – itt vagyok

itt – ott ott – itt

vagy talán
 ott se
 itt se
 igazán

sírok hát és nevetek így aztán elvagyok
 vigasztalan vigaszul de múlnak a napok